

Vtorek, četrtek in soboto izhaja in velja v Mariboru brez pošiljanja na dom

za vse leto 8 g. — k,
„ pol leta 4 „ — „
„ četrt „ 2 „ 20 „

Po pošti:
za vse leto 10 g. — k
„ pol leta 5 „ — „
„ četrt „ 2 „ 60 „

Vredništvo in opravišstvo je na stolnem trgu (Domplatz) hiš. št. 179.

SLOVENSKI NAROD.

Oznanila:

Za navadno tristopno vrsto se plačuje:
6 kr. če se tiska 1krat,
5 „ „ „ 2krat,
4 „ „ „ 3krat.
veče pismenke se plačujejo po prostoru.

Za vsak tisek je plačati kolek (štampelj) za 30 kr.

Rokopisi se ne vračajo, dopisi naj se blagovoljno frankujejo.

Pred domačim pragom.

Dunajski časnik „Vaterland“ je v eni zadnjih številkih nepremišljeno svoje predele odprl nekemu dopisniku iz Slovenskega, ki po lastnih besedah ni zadovoljen s živo dušo na svetu, nego sam seboj. Dopisnik, kterega bi lahko s prstom pokazali, je sicer že „Slov. Narod“ in o sebo njegovega vrednika prav dobro vedel rabiti za svoje koristi, vendar je zdaj napisal grdo gromado natolcevanja in sumničenja proti „Slov. Nar.“ in kar je na njem in okolo njega. Vredništvo ni nikakor v zadregi odgovorjati na te napade. Ker pa je na eno stran jako neprijetno pisati „pro domo sua“, na drugi strani pa so napadeni tudi možje in stanovi stoječi izven vredništva in lastništva, hočemo za denes pustiti govoriti te zadnje in priobčujemo na prvem mestu dva dopisa, ki sta nam od duhovniške strani včeraj došla. Prvi je pisan na bregovih Savine in se glasi: „V številki 112. dne 24. aprila dunajskega časopisa „Vaterland“ nahajamo dolg dopis: „aus Windisch-Bücheln in Steiermark — 22. April.“ Ta „Gedankenstrich-Korrespondent“, kteri se hvali, da je katoliško-naroden duhovnik, vse druge duhovnike, posebno pa tiste, kteri v „Slov. Narod.“ dopisujejo, imenuje liberalce, ktera beseda po dopisnikovem mnenji pomenja to, kar „glaubenslos in glaubensfeindlich.“ O ljuba katoliško-narodna duša brez ljubezni, ktera še zraven tega lažeš, da med slovenskimi kmeti živiš, kteri bi radi s teboj hodili v katoliško kasino v Mariboru, ko bi ga bilo? Kje neki prebivaš, da je tvoj članek pisan 22. aprila večer, ker preje ni si iz imenitnega tvojega mesta domu priti mogel, bil že 24. aprila natisnjen na Dunaji, ali si ga morebiti telegrafiral? Legati se za duhovnega očeta, kakor naše ljudstvo še tu pa tam svoje duhovnike imenuje, vendar ne spodobi. Ker nisem tako izvrsten dogmatikar, kakor ti, in nam slovenska Matica še letos tudi ne bode izdala katoliške dogmatike, kar bi utegnilo sumnjo napraviti, da literarni odsek matičin tudi ni več katoliško-naroden, — bi rad zvedel, ktero lastnosti ima katoliška, ktere šizmatična, ktere luteranska in paganska narodnost.

Glejte gospodine! kakor čujem, marsikter dosedanji slovenskih poslancev noče več poslanstva sprejeti, in tako iščejo po vseh kotih sposobne moze — ne bi li Vi nam povedali svojega imena, gotovo kot katoliški narodnjak boste zmagali, in tudi dosti koristnega storili za cerkvo in narod, boste vse nove postavbe o šoli in zakonu podrli in nas osrečili, da vse bode šlo po kanonih tridentinskega in vatikanskega zbora. Dr. Vošnjak, kterega ste izvolili kot ercekecerja, je svečano obljubil Vas podpirati, in je rekel, da bode še pogumniši nego O'Connell in Montalambert. Bil bi že on rad v lanski seji tako imenovano ultramontansko zastavo visoko povzdignil, ali bal se je, ker kot svetovnjak ne razumi na tenko katoliške-politike, da bi ga kje ne bi anathemizirali. Zato je rajši molčal, pa če dobi takšnega korenjaka, kakor ste vi Vi g. „aus Windisch-Bücheln“, bode tudi krepko Vam sekundoval. Žalosti g. dr. Vošnjaka samo to, da Vi tako malo obrajate njegovo katoliško mišljenje, in vendar se je pridno udeleževal shodov z velikim hrumom začetega katoliško političnega društva slovenje-bistriškega. O taka društva kaj pomagajo, — celo farmeštri, kteri so v klostrih nekdaž živeli, pri volitvah v okrajni zastop — ne volijo mož od katoliško-političnega društva priporočenih; posebno dobrotljivo pa se bodo takšna društva pokazala, ako se za načelnike zvolijo nemški grofi, kteri nemške govore inajo do slovenskih poslušalcev. Sicer imajo takšni načelniki tudi to lepo katoliško krščansko čednost, da družbenike odvrčajo od nekatoliškega „Slov. Narod“, kterega po njihovem mnenji zdržujejo šizmatični rubeljni, kar pa je prav dobro za lastnike „Slov. Narod“, ker koj potem so si ga nekteri naročili bili, in ga prav pazljivo berejo. G. dopisun krivi „Slov. Narod“, da je on znašel razloček med klerikalci in liberalci, pa ni pomislil, da tudi on svoje duhovske brate razdeluje v katoliško narodne in liberalce i. e. „Glaubenslose, Glaubensfeindliche“; pojdite, in se lepo zahvalite g. duhovnemu očetu, ker ste sedaj zvedeli, kaj ste vsi vi duhovniki, kteri ste si „Slov. Narod“ naročili, ali kedaj kakšno črkico v njega pisali. Jaz kakor ubog grešnik, sicer po svojih mislih tudi

zvest katoličan, Vas ne morem in ne znam zagovarjati, ker ne vem v čem obstoji bistvo katoliške narodnosti, — bodete se že sami morali, posebno pa oni „bekannter liberaler Geistlicher“, kteri g. dr. Vošnjaku rad hrbet pokriva, in oni „Marburger Priester“, kteri je „Schleppträger und Aushangschilde der slovenisch-liberalen Clique“. Ta g. „aus Windisch-Bücheln“ se je naučil terminologijo ljubljanskega Mephista, dozdeva se mi, da je iz Ljubljane dobil svoje inspiracije, in stopil v oni komplot, kteri a tout prix hoče zatreti „Slov. Narod“. G. dopisun misli, da ta časnik Slovence razdružuje; naj nam verjame, da jih združuje, samo Tartüfe izobčuje, kteri pod krinko katolicizma v cerkvenem in narodnem oziru „le se oboje iščejo“. Takih katoličanov pa nas Bog obvaruj! — Kot zvest sin svoje cerkve in svojega naroda bi pa slov. duhovništvu svetoval k njegovemu lastnemu pridu, naj pod bandero tega gospoda ne stopi, ker iz celega omenjenega članka ne veje nikakoršen duh krščansk, temoč egoizem in zelotizem, in najgrša intolerancija. G. dopisun pa je s tem svojim dopisom več škodoval cerkvi in narodu, nego vsi dosedanji članki „Slov. Naroda“, v kterih je g. dopisun ovažal „mehr oder weniger verdeckte antikirchliche Tendenz“. Prihodnje volitve bodo to potrdile. Nesrečen narod in nesrečna cerkev, ki bode imela take brambovce!

Drugi dopis nam je došel v imenu več duhovnikov od štirsko-koroške meje in se glasi: „Dopisovalcu v „Vaterland“ šte. 112 iz „Slovenskih gor“, ki se nad duhovnikom iz Maribora zaradi njegovega dopisa v „Sl. Nar.“ šte. 46 tako silno repenči, kratko povemo, da se z omenjenim duhovnikom in njegovim dopisom popolnoma zlagamo.

Ni še bilo dobe, da bi na Slovenskem med posvetnimi in duhovskimi toliko sloge potreba bilo, kakor ravno zdaj. Brez te sloge Slovenija propade; zatorej je ne razdirajte v najvažnejšem trenutku! Mi hodimo za zastavo, ktero zlasti o novejših časih „Sl. Narod“ visoko drži; za tega del pa še nismo po „vaterlandovem“ dopisniku „brezverna klika.“ Kakor nam je znano je teh misli veliko število slovenskih duhovnikov. „Klike“ delati si prizadeva le omenjeni dopisnik, ki v tako

Listek.

Prvi letopis štajerskega deželnega arhiva ali pismoshrambe.

Pod naslovom: „Jahresbericht des steiermärkischen Landesarchivs zu Graz“ je novoosnovana štajerska pismoshramba svojo dosedanjo delavnost širšim krogom naznanila. Kar se nas Slovencev tiče, ima ta letopis za nas mnogo zanimivega v sebi. Prvic izvedamo iz njega, kakó menjše dežele same bolje za znanosti in za podporo učenih prizadevanij skrbé nego država sama. Kajti vlada nij hotela do najnovejših časov „deželnega arhiva“ „jovanejskemu“ pridružiti, samó da ne bi potem stara deželna pisma in deželne v njih sodržane pravice med občinstvo prihajale (str. 42). In tudi pri plačah uradnikov prejšnjega deželnega arhiva je vlada bila skôpa do skrajnosti; kaj so deželni arhivi v očeh Meternichov in Bachov imeli veljavnosti! Vse to se je spremenilo, ko sta Joanneum in deželna pismoshramba v deželno vlast pripadla; Joanneum po oporoki rajnega viševojvoda Jovana, deželni arhiv pa po prirodnej ded-

ščini deželnega zbora po deželnih stanovih. Ker pa je skoz to deželni zbor, ali recimo raje, dežela sama postala posestnica in lastnica obeh arhivov, zato jej l. 1868 nij bilo več težavno, to doseči, na kar je že večkrat težila, na združenje obeh pismoshramb. To združenje je bilo l. 1868 (12 sept.) po deželnem zboru štajerskem skleneno (str. 44). Po „pravilih“ temu zavodu l. 1869 danih so se „deželnej pismoshrambi“ novi prostori in opraviljskim uradnikom tudi primerne plače dovolile.

Vseh teh dat in sprememb ne bi omenjal, ko bi ta arhiv za povestnico slovenskih in vzhodnih krajev ne bil tako važen. Tu leži marsikter rokopis shranjen, ki je za pretemno dobo pomemčevanja štajerske, za slovensko etnografijo in za zgodovino in jezik Slovencev velike važnosti. Najstarejši rokopisi segajo v deveto stoletje po Kristu (l. 810), (str. 41). Izvirnih pisem štajerska pismoshramba šteje okoli 13.800, in prepisanih pri 20.000 (str. 38), tako da je ves arhiv tako rekoč „nenatisnjeni Codex diplomaticus štajerske dežele“ (str. 38), kar je poznavateljem štajerske in slovenske povestnice jako važen pripomoček. Žalibože, do zdaj nij mnogo Slovencev (vsaj zunaj Gradca bivajočih) tega zavoda se

posluževalo; med upotrebavatelji čitamo samó g. Voduška, fajmoštra pri Sv. Petru nad Celjem, g. Novaka, glavnega fajmoštra v Šmartnem pri Slov. Gradcu, in g. kaplana Zapletal-a v Lubnem, (ako je ta Slovenec) (str. 50). Želeti je, da bi se naši mlajši ljudje, ki se v Gradcu učé, tega zavoda pridno posluževali. —

Po tem kratkem pregledu prvega, rekel bi poslovnega dela imenovanega letopisa, naj še v kratkem povem, kar sem vsaj jaz v drugem njegovem delu, v dokladah (Beitrügen) zanimivega našel. Prvi spis je l. 1478, v kterem se cesarju Frideriku III. ostrileviti očitajo, zakaj cerkve in samostane rubi, proti Turkom pa roke križem drži. Spisal je ta „oklic“ (maueranschlag) neki „ubog brat ali frater v Gradcu“ v petek pred Martinovim gore povedanega leta (str. 63). Drugi dokument sodržuje latinski spisano odpoved nekega škofa sremskega, po imenu Simona Brodericha (= Broderiča) kralju Ferdinandu I. l. 1527, ko je ta po smrti nesrečnega Ladislava hotel kralj ogerski postati. Biskup kralju odpoveduje svojo pripomoč k temu podvzetju, ter kralju očita umazanost, zakaj ga je samo s sto forinti (floreni) podkupoval in mu je polovico teh sto še le čez pol leta izplatiti

važnem času za Slovence ne zna boljšega početi, kakor razdražbo delati. Da je njegov dopis jako enostranski in strasten, se vidi že iz tega, ker „Narodove“ besede „duhovnik in svetovnjak“ kot „klerikal“ in „Freimaurer“ pretvarja. To se reče po našem: Škandal iskati.

Kdor se o času tako imenitnih volitev, kakor so zdaj pred našimi durmi, ne more na višjo stopnjo povzdigniti, tega moramo le omilovati.

V imenu več duhovnikov.

Slovenski shod v Koroški Bistrici.

—z— Kakor se je naznanilo, sklical je odbor „Trdnjave“ shod v Bistrici. Tri dni pred odločenim dnevom dobi predsednik „Trdnjave“ na njegovo slovensko naznanilo nemški odlok, po katerem se shod ni dovolil, češ ker po mislih velikovškega okrajnega poglavarstva sme društvo le tam delovati, kjer ima svoj sedež, in sedež društva je v Celovcu. Predsednik „Trdnjave“ se je zoper ta odlok že pritožil. Da bi se pa vendar dosegel namen, kterega si je predložil odbor Trdnjave, naznanil je g. Poznik s novo vlogo shod na tistem mestu in za tisti dan s prejšnjim predlogom. Samo ena točka se je pridajala, namreč vprašanje, ali smejo koroški Slovenci tirjati, da se slovenske vloge vračajo s slovenskim odlokom? Po tej poti se shod ni prepovedal. Kljub razglasu, da shod — od društva Trdnjave sklican ni dovoljen, zbralo se je vendar lepo število domoljubov. Nekteri so prišli celo 28 ur daleč. Kmetov iz okolice je bilo nad 200.

Govorilo se je najprej o volitvah. Nekteri so predlagali, da bi se koroški Slovenci v prihodnje ne udeleževali nobenih volitev in samo protestirali zoper veljavnost brez volje slov. ljudstva storjenih sklepov. Med govori so se slišale grenke besede zoper Šmerlingov volitveni red, zoper slabo zastopanje zdanjega državnega poslanca (namreč dr. Mertliča), ki ni zapustil z drugimi poštenimi poslanci drž. zbor, temveč rad prikimoval ministerskim besedam*). Z ozirom na slabi uspeh, kterega ima pasivna politika pri ljudstvu, ki še ni dovolj zbujeno iz političnega spanja, in na nasledke, kteri so se opazovali po ljubljanski volitvi, sklenilo se je naposled, da se imajo Slovenci volitev udeleževati. Naj pokažejo, da znajo pri volitvenih bojih zmagati. Prašanje je samo to, kakšni možje se imajo voliti. V splošni debati se je predpisoval program, kterega morajo prihodnji poslanci zastopati, namreč vpeljavo domačega slovenskega jezika v vse kancelije in vse šole na Slovenskem, združenje vseh Slovencev v eno deželo, protivenje Pruskim naklepom. V specialni debati se

*) Po končanem posvetovanju je prašal nek kmet iz Drauberga dotičnega govornika, zakaj ni predlagal, da bi se mu nezaupnica podala. Govornik pa se je odrezal z besedami: Našim poslancem samo kljuni zrastejo, očes in ušes pa nič. Pis.

je predlagalo, da se voli za celo Koroško v zvezi z Nemci in konstitucionalnim društvom skupen volitven odbor, ki ima za celo deželo sposobne poslance priporočati. Ta predlog ni obveljal. Oziraje se na dozdane skušnje, po kterih se je zaupanje Slovencev v poštenje nemške večine plačalo z bridkim jarmom, sklenilo se je znanprej po lastni poti hoditi in prepuščati slovenskemu društvu „Trdnjava“, ki šteje med svoje ude najskrbnejše prijatelje slovenskega ljudstva in njegove želje in potrebe najbolj znajoče domoljube, da ono sposobne in poštene zastopnike izišče in je slov. ljudstvu priporoča; ob enem so se imenovali gg. dr. Pavlič, Kušaj in Einspieler, ktere si volivci velikovškega okraja želijo za svoje poslance.

Potem se je posvetovalo o točkah, ki se imajo pri taborjih na Koroškem pretresovati. V tem oziru se je potrdil program, kakoršnega je sestavil odbor „Trdnjave“; namreč razgovarjalo se bo o ravnopravnosti domačega jezika v kancelijah in šolah, o združenju Slovencev v eno kronovino, o zavarovalnih društvih. Na novo se je predlagal razgovor o volitvenem redu, zastran kterega se ima v zvezi z resolucijo zastran zedinjene Slovenije izreči, da naj se volitveni okraji po narodnosti ločijo in da naj Slovenci zase in Nemci zase volijo svoje poslance. Ta predlog je enoglasno obveljal. Na to se je naznanilo, da bi se nad 500 Lješanov z godbo in banderijami udeležilo tabora, ko bi se sklical na mesto 25. julija, kteri dan ne morejo zapustiti svoje poslo po fužinah, na 31. julija. S tem so bili vsi zadovoljni in tudi nazoči odbor „Trdnjave“ je temu pritrdil.

Pri razgovoru o slednji točki namreč o baranji, ali smejo koroški Slovenci slovenske odloke tirjati na slovenske vloge, protestovala je vsa zbrana množica enodušno zoper ravnanje velikovškega poglavarstva, ki slovenske vloge vrača z nemškim odlokom in s tem skrni slov. narodnost in ravnopravnost.

Po dokončani razpravi so se po prijateljski pogovarjali domoljubni gospodje in kmetje med seboj; mladina je prepevala slov. pesmi in še le pozno se je razšla vesela in z doživljenim dnevom zadovoljna družba. Shod v Bistrici je imeniten. Prvokrat so se čez sto in sto let zopet zbrali Slovenci pri postavnem shodu ter se pomenkovali o resnih razmerah tlačnega slov. ljudstva, in prvokrat se je med prostim slov. ljudstvom na Koroškem brez ovinkov izrekla želja, da bi se z drugimi slov. brati v eno kronovino združili. Še obljuba, da se bodo odpravili vsi davki, bi ne bila sprožila toliko navdušenja, ko prizadevanje za združenje vseh Slovencev. To najbolj dokazuje, da slov. ljudstvo ni tako nečimerno, kakor bi ga radi nekteri nemški pisuni črnili pred svetom, da ne skrbi samo za trebuh, ampak da mu je mar za dušni napredek.

Dopisi.

Iz Planine, 24. aprila. [Izv. dop.] Kakor bo že čitateljem „Slov. Naroda“ znano, napravil se bo tabor v Cerknici junija meseca. Prošnjo za dovoljenje je vložil osnovalni odbor že 6. aprila pri tukajšnjem glavarstvu; ali do zdaj ni še nobenega odloka, je li tabor dovoljen ali ne. Kaj naše zaradi hitrosti in urnosti obče znano glavarstvo s to prošnjo dela, kako jo kuha in peče, kam se je g. Ogrinec v tej seveda težavni rešitvi obrnil, morebiti še v Ljubljano, kaj neki vlada poreče, to ni nam znano, kajti to je stroga uradniška tajnost. Naj že storé, kar jim drago ti vladni možje, o tem bomo govorili še pozneje pri drugi priložnosti; da je liberalnost pri naši vladi nad vsacimi duri napisana, to že itak vemo predobro iz lastne skušnje; počakajmo tedaj, kaj bo nam glavarstvo skuhalo, da bomo videli kruh, kterega nam bo naš Ogrinec po tako sicer dolgem in dolgočasnem, vendar birokratičnem premišljevanji in duhtanji predstavil.

Vrstice te niso namenjene, našemu glavarju zopet napravljati zadrege, kajti za to nam bo še vsaki dan preobilo prilike, hočemo le omeniti zadrego, v kterej je osnovalni odbor zaradi dneva. Nekterih misel je, da bi se tabor napravil na 12. junija, večina pa je za binkoštno nedeljo. Zakaj bi bilo dobro in ugodno napraviti ga 12. junija, tega ne vem in tudi nikakor ne umem. Da je binkoštna nedelja najugodnejši dan, to bo vsak lahko sprevidel, kajti na isti dan bi prišlo mnogo ljudi, ker bi pri tej priložnosti tudi lahko videli znamenito cerkniško jezero, in drugi dan pa se lahko podali v Postojno, kjer je vsako leto na ta dan jama odprta; kakor sem zvedel iz zanesljivega vira, prišlo bi na ta dan tudi mnogo rodoljubov iz Štirskega, posebnoma govorniki, ktero osnovalni odbor misli povabiti, ki bi pa 12. jun. ne mogli priti; tudi ljubljanski Hrvatje, kakor naš glavar imenuje Sokole, bi se gotovo v obilnem številu udeležili, kar bi jim 12. junija ne bilo tako lahko mogoče; sploh je v vsacem obziru binkoštna nedelja najugodnejši dan za tabor. Slišal sem sicer iz ust necega rodoljuba razloge, zakaj ne mislijo napraviti tabora na binkoštno nedeljo in to je, ker bi to gotovo duhovništvu ne bilo po volji in bi menda tudi g. Ogrinec temu dnevu stavil ovire; ali kar se našega glavarja tiče, moramo le reči, da on v tej zadevi osobito ne more nam delati zaprek, če bi jih tudi še tako rad stavil. Kar pa zadeva naše sploh narodno duhovništvo, se je pa vendar gotovo nadejati, da ono dobro ume namen taborov in da ono dobro spozna, da tabori niso zbirališča „freidenkarjev“ in enacih ljudi, ampak da gre tu za narod, za njegove pravice in težnje, in narodov poduk. Mislimo tedaj, da bi v tem oziru ne bilo treba premišljevat, vsaj je občna misel in želja, da bi se tabor napravil na binkoštno nedeljo, ker je gotovo ta dan najugodnejši v vsacem oziru.

obečal (str. 66). Iz tega pisma providamo, kakó so si nekđaj kralji pot do ogerske krone z denarji gladili. — Tretji, za povestnico južne Slovenije (metliškega okraja, Trsta, Istre in Gorice), kakor tudi za hrvatsko primorje zanimiv je dokument, v kterem „notranje-avstrijska vlada“ štajerskemu zboru o vojski z Benedkami račun in sporočilo daje, l. 1616. O celej tej zgodbi priméri, kar piše Iv. Terdina v „Zgodovini slov. naroda“ na str. 102—103! Povod drugemu ravs in kavs med notranjo Avstrijo in med Benedsko gospodsko („herrschaft“) so dajali senjski Uskoki. Ti hrabri Slavjani, ktere sporočilo tolovaje (rauber) imenuje, so se na morji z Benečani večkrat zavoljo kupčije in prevažanja sovražno sprejemali. Uskoki so najme iz Reke v Dalmacijo (ondaj Benečansko), na Turško in na samo Taljansko (tako tudi v Benedke) blago prevažali in prekupčevali. Benečani, ošabni in jadransko morje kakor svojo izključivo lastnino smatrajoči (kar sporočilo večkrat omenja) tega niso trpeli in so kljub vsem z Avstrijo sklenenim pogodbam uskočke ladije in uskočko blago otimali, koder so mogli, ljudi vjete pa na galeje kovali. Prepiri in krvave svaje so se čem delj ponavljale, ali po diplomatskih potih zopet popravljale, pa vselej

tako, da je Avstrija na sramoti ostajala in pri tem vsem še Uskoke kakor nemirneže ostro in krvavo — za Benečanske grehe — kaznovala. Skoz to napačno ravnanje avstrijske gospodske je Benečanom greben takó zrastel, da slovenske kraje (blizo Reke) začno napadati ter hudo pokončevati, dokler je prišlo do očitih bojov okoli Trsta, Palme in Gradišča. In tu, posebno okoli Trsta, pokažejo slovenski prebivalci in slovenski vojaki (kajti, ako sporočilo o nemških govori, to nij v narodnem, ampak v političnem smislu jemati) svojo hrabrost, po krvavih bitvah vse Lahne popolnoma otepši in s slovenske zemlje zapodivši (prim str. 87 in 88). Še le nazadnje, ko je beneški vojvoda („Duca“) španjskega (v imenu Avstrije delajočega) in avstrijskega poslanca dolgo za nos vodil, je avstrijska gospodska vso naopačenost svoje politike in zvijačnost Benečanov pregledala, ter uboge Uskoke začela pod krilo jemati, se vé da jih kmalu po storjenem z Benečani mirom z nova kaznovala. Zanimiva je sodba tega sporočila („relation“) o Uskokih. Med tem ko jih sporočevalec na nekterih mestih „gesindel“ in „rauber“ imenuje, daje jim zopet na drugih vso čast, iz istih ust skoraj nepričakovano n. pr.: „ti ljudje, med temi mnogo poštenih

in imenitnih, kteri so z dobrim znanjem v ojskovanja in z junaškimi dušami (heroischen gemüthern) obdarjeni, so razdraženi in razjarjeni (irritirt) maščevanja se prijeli (zur rach gegriffen) in so se na beneške ladije vrgli“ (str. 91). In čeravno je avstrijska gospodska sama priznavala, da so Uskok, njeni podložniki popolnoma nedolžni bili (gl. str. isto), vendar je proti njim kruto in surovo in poleg tega kratkovidno delala, da je jih, na mestu Benečanov kaznovala. Kajti pri tej junaški hrabrosti, s kakovo so Uskoki v manjšini bivaajoči beneške ladije vselej premagovali, Avstriji nij bilo težko, jadranskega morja dobri del si prisvojiti in vsaj ohraniti. Takó pa vidimo vsemu temu nasprotno: avstrijska gospodska je svoje vrle podložnike Lahom žrtvovala, sramotni mir si od njih kupovaje v svarilen nauk sedanjemu veku, kakó bi se ne smelo več s posestvom jadranskega morja igrati ter Slovanov laškemu molohu v žrelo metati. Niso li sedanje okoliščine tedanjim enake? —

Toliko, da se naši čitatelji s zanimivim letopisom seznanijo; vsaj to je namen tem vrsticam.

V Mariboru 4. aprila 1870.

Janko Pajk.

Iz Istre, 24. aprila. [Izv. dop.] Ker sem moral svoj zadnji dopis hitro prenehati, da sem mogel še z njim na pošto, naj Vam denes še nekaj čudnega naznanim o našem okrajnem paši. — Prišli so preteklo leto boljunski pevci s svojo zastavo v Pasjo vas k besedi; vse se je vršilo točno po programu, in drugi dan so spremili pasjanski čitalnični udje boljunske pevce z godbo domu; med potoma so obiskali rodoljube pri Čezarih in Pobegih; nihče nikomur ni žalega storil. Čez nekaj časa naš gosp. Kodrmac županu v Pasji vasi nemšk odlok zaradi one veselice pošlje; ko ga pa ta ni hotel sprejeti, ker tu nihče nemški ne razume, in je zahteval slov. odlok, je dobil pričujočo prestavo, katero vam tu v izvirniku podajam: „Gospodu občinskemu Predstojniku v Dekanih: Pred nekaj časa je prišlo nekaj članov Boljunske čitalnice s zastavami in godci v Dekane, kjer je bilo zbranih mnogo oseb, pri katerem shodu so se menda čule pogrдне besede proti narodnosti nemške in laške. Po §. 2. zakona pravice združevanja, mora oskrbnik vsacega shoda to najmanj tri dni pred shodom pisмено naznaniti oblasti, zakaj, kje in kdaj bo shod, in ako so pri shodu javni obhodi, je po §. 3 potrebno imeti privoljenje višje oblasti. Prosim, da gospodje občinski predstojniki v Boljuncu in Dekanih predsednikom tamošnjih čitalnic omenjeni zakon obznané z opombo, da se bo ostro ravnalo proti prestopnikom rečene postave. Prosim vas goreče, gospod predstojnik, da kadekoli doznate kaj o shodih, da mi to pri vlastnej odgovornosti koj obznanite. Tudi korist ljudstva zahteva, da se Vi zoperstavite vsacemu očitnemu žaljenju drugih narodnosti. Tudi jest bodem z vsemi postavnimi sredstvi branil temeljne državne postave s pravicami, katere se tičejo Slovencev, ali zoperstavil se bodem tudi vsacemu hudobnemu in sirovnemu razžaljenju proti drugim narodnostim, in to timveč, ker slovenski prebivalci tega okraja so se vedno olikano in spodobno obnašali proti Lahom, in so s tim dokazali svojo protivnost proti nekaterim hudobnim razžaljivcem. C. kr. okrajni glavar: Kodermaz.

Ne bodem dosti kritiziral ta famozni odlok, le to naj omenim, ka pri omenjeni besedi se ni nobena narodnost psovala, in osnovati besede nam je dovoljeno brez posebnega oznanila okrajnemu uradu, saj imamo čitalnična pravila po deželni vladi potrjena, ktera nam to dovoljujejo; naš okrajni paša pravi: „slovenski prebivalci tega okraja so se vedno olikano in spodobno obnašali proti Lahom.“ Kako je bilo to spodobno obnašanje, g. glavar? Molčali smo, ko so nas Lahi zatirali in psovali, ako si je kdo upal slovenski privasem uradu govoriti! „Parla italian, mostro di ščiao“, — „Non capisco la lingua ščiaja, partite!“ — „Guarda Pepi! che questo ščiao non intende il linguaggio italian“ — taci in enacih prizorov in psov, ki so letele na Slovence, sem bil jaz in tudi drugi omikani Slovenci večkrat priča. Kdo tedaj psuje narodnost, mi ubogi, zatirani Slovenci, ali pa plačani, državni uradniki in Italijani? Prosimo, odgovorite nam gosp. Kodrmac! Še nekaj zanimivega na čast okrajnemu glavarju. Bilo je več pasjanskih čitalničarjev v veseli družbi v domači gostilnici in nad hišo je vihrala slovenska zastava; pele so se, kakor je sploh navada pri takih priložnostih, slovanske pesmi; in ravno to je žalilo ušesa ces. kr. sluga g. Kodrmaca; besede „živio“ ni mogel strpeti; pretil je ta sluga družbi: „bodete že videli, kaj se pravi ruske pesmi peti in za cara ruskega živio vpiti.“ Odgovora ni čakal in prišel je do vasi Čezari, tu tudi je slišal slov. pesmi in živio, to gotovo ni bilo zanj, ker precej je odrinil v vas Pobegi; tu pri Pobegih se le kak prizor vidi: možje, fantje, dekleta, vse popeva slov. pesmi; tako zagriznen je zapustil to vas oni sluga, in komaj je v Koper došel, hitro se k okrajnemu glavarju napotil, ter mu potožil, da povsod ruske pesmi popevajo in ruske prapore razobešajo, in vsega tega sta kriva župan in učitelj pasjanski. Kodrmac si ni dal miru, hitro pošlje žandarje v Pasjo vas, da bi zabranili peti ruske pesmi, pobrali ruske prapore in polovili Rusi, pa ničesar ne najdejo; na gospoda župana in gosp. učitelja posebno pazijo; osem dni so žandarji hodili v Pasjo vas, ter drobtine o županu in učitelju pobirali; raztrosila se je vest, da je učitelj tisoč ruskih rubljev dobil, da agi-

tuje za Rusijo; to je bilo gradiva za našo okrajno pašo! hitro pozove župana in učitelja, jih hoče svariti, ali onadva se nista pustila v kozji rog gnati, ter ostro zavrnila Kodrmacovo ravnanje.

Tožila sta župan in učitelj omenjeno slugo zaradi razžaljenje časti; čeravno je več časa od takrat preteklo, in je večkrat ranjki župan c. k. sodnijsko interpe- loval zaradi tega, vendar do danes ni bil še oni sluga kaznovan. Gospod učitelj! pritožite se do višje sodnije, ne pustite, da bo vsak c. k. z nami delal, ko svinja z mehomo. G. Kodrmac! tako čujete Vi nad postavami, ko ste rekli županu in učitelju, naj pozabijo ono stvar, in da jih sluga nikoli več za nič hudega zatožil ne bode; je li to prav!?

Zdaj naznanim g. Kodrmacu in čast. bralcem „Sl. Nar.“, ka se je v Pasjanski čitalnici 3. aprila t. l. nov odbor volil; za predsednika je bil voljen „per acclamationem“ gospod učitelj Ivan Benko, podpredsednik je g. Čepek iz Rožane, denarničar Ant. Stančič; odborniki so gg.: Jože Mahnič, Jože Pečjarič, A. Košanec, J. Piciga, A. Pobega, J. Furlanič in Ivan Pečjarič.

Volilo smo tudi za častne ude, slavnega jugoslavjanskega mecena g. I. Strossmajera, potem našo vrlo istersko vladiko g. J. Dobrila in pa zagovornika naših pravic na deželnem zboru v Poreču g. Fr. Ravnika.

Sklenili so besedo ne na belo nedeljo osnovati kakor je bil „Sl. Narod“ omenil, temuč so jo odložili na mesec maj; dan besede se bo javno po časopisih razglasil. Na dan besede se bode sešlo mnogo ljudstva v Pasji vasi, torej že naprej opominjamo našega glavarja, naj pošlje obilno množico žandarjev v vas, saj ni daleč od Kopra.

Iz Dunaja, 24. aprila. — cs. [Izv. dop.] Denes je dunajsko veteransko društvo slovesno blagoslavljal svojo zastavo. Svečanosti sta se udeleževala cesarjevi naslednik Rudolf in nadvojvodinja Gizela, prvi kot pokrovitelj, druga kot botra zastavi. Zastavo je blagoslavljal v štefanski cerkvi namestni škof Kutschker. Razen 2000 veteranov iz Česke, Šlezije, Solnograda, Štirске, gorenje in dolnje Avstrijske je bil nazoč tudi nadvojvoda Albrecht. Po cerkveni svečanosti so veterani defilirali pred palačo nadvojvoda Viljelma, kjer so se cesarski otroci na oknu pokazali. V vrstah veteranov so bili tudi zastopniki društva novo-bidšovskega, kteremu je grofica Klotilda Clam-Gallas pokroviteljica. Vseh teh vkup je bilo 38 mož, ktere je vodil društveni prvomestnik, c. k. nadlajtnant Pynzger v pokoji. Teh 38 mož je, ko so šli memo Viljelmove palače med tisočerne „hoch-“ in „vivat-klice“ zagromelo mogočen „Slava!“ Lahko si mislite, da je ta klic mnogo pozornosti zbudil med obilo množico, ki se je proti veteranom rinila; videti je bil marsikter začuden obraz zlasti zato, da se je c. k. častnik (v svoji častniški uniformi), da so se, „dosluženi vojaki“ predznili na tak način „v nemškem mestu Dunaji“ kazati svojo narodnost!

Iz Dunaja, 25. aprila. — cs. [Izv. dop.] Društvo za pospeševanje umetne obrtnijske šole na avstrijskem muzeji je imelo denes svoj glavni zbor. To društvo se je sicer še le preteklo leto ustanovilo, vendar je že krepko napredovalo, nekoliko zaradi svojega splošnega humanitarnega namena, namreč ponujati malim obrtnikom priliko in sredstva, da se morejo v umetni obrtniji izobraziti, in potem zlasti zato, ker se en paragraf društvenih pravil glasi, da se more pri posameznih stipendijah določiti, ka se smejo le sinovom dotičnih dežel izročevati. Med 15 odgojencev — ktere pa je ločiti od šolarjev — je bil že takoj s početka prvega leta tudi en Slovenec, A. Kokalj iz Ljubljane, ki je pa žalibog na prsih zbolel in moral Dunaj zapustiti, kteremu pa se bode zopet dovolilo, da sme vstopiti, kader bolezen poneha. — Društvo šteje 203 udov; cesar sam se z imenovanja vredno svoto udeležuje te naprave (1000 gld. ustanovnine in 100 gld. letnega doneska). Društveno premoženje znaša 27.000 gld. Grof F. Zichy je denes v svojem govoru poudarjal, da društvo dosežaje svoja namena nikakor ne razločuje med narodnostimi in veroizpovedanji, kar je občinstvo sprejelo z vidno zadovoljnostjo.

Politični razgled.

Trdi se, da je gotov sklep vlade, da se državni zbor razpusti, in da je dotični patent cesar že podpisal.

Uradna „Linz. Ztg.“ vé pripovedovati, da v državni zboru sklenena postava o pridobitini ne bode dobila najvišega potrjenja, ker je toliko nevolje zbudila med vsem prebivalstvom.

Pravosodni minister Tschabuschnigg je zaukazal, da se sme, ako treba, pri najvišji sodnji na Dunaji obravnati tudi v kterem drugem nego v nemškem jeziku.

Voditelji posameznih narodnosti se ne bodo sklicali k občenemu zboru. Potocki jih bo posamezno povabil, ne da bi zaslišal njih tirjatve, ampak da bi jih pregovoril, naj ga podpirajo pri njegovih pomirljivih poskušnjah. Do zdaj so na Dunaj prišli Zeithammer, Klauudy, Toman, Petrino.

Zapisnik vladnih mamelukov, ki bi se bili imeli po želji poprejšnjih ministrov z redovi nagraditi, je Potocki vrgel pod klop. Prav tako!

Česki listi trde, da Čehi ne morejo odstopiti od svoje deklaracije, da pa nikdar ne bodo ometavali sprave sklenene z Ogersko.

Iz Pragn se brzojavlja v novo „Presse“: 26. t. m. dopoldne so imeli mladi in stari Čehi med seboj posvetovanje v pričo dra. Palackega. Dogovarjali so se o programu, po kterem bodo postopali proti miniterstvu.

Groholski snuje v Lvovu centralen volilen odbor za vso Galicijo.

Hrvaški narodnjaki bodo menda zopet začeli tirjati, naj se Dalmacija združi s Hrvaško.

Karlovški mestni zbor je protestoval proti svojemu razpuščenju. Za kraljevega komisarja je imenovan Sieber.

V Parizu se je raznesla sicer nepotrjena govorica, da se hoče cesar na korist svojemu sinu vladanju odpovedati, ko bi ljudsko glasovanje potrdilo ustavine spremembe.

Iz Carigrada naznanja telegraf: Sultan je v govoru na visoki porti naglašal napredovalno razvijanje turškega carstva, kteremu je obetal sijajno prihodnost!

Razne stvari.

* (Pozdrav in zahvala) poslancu Hermanu po telegrafični poti preteklo nedeljo v Savinski dolini izrečena, se glasi: V Žavcu zbrani slovenski rodoljubi kličejo svojemu neustrašljivemu zastopniku tisočkrat Slava in Živijo. Slovenci zedinjeni, Slovani združeni Tebi večno ostanejo hvaležni. Tvoj in naš program je enakopravnost tudi Slovencev, zedinjena Slovenija!

* („Pavliha“) izide prihodnjo soboto z mojestersko Kličevo podobo na prvi strani.

* (Labodski in celovski škof) sta se vtorek zvečer odpeljala v Rim. Kardinal Rauscher ju je, ki nista na potovanje še najmanj mislila, po telegrafični poti mahoma poklical v večno mesto. Stvar mora biti torej važna in nujna. Labodski škof je zdaj tudi svojega dvornega kaplana g. Žužo seboj vzel, kar kakor znano prvokrat ni bil storil.

* (Redko domoljubje.) Gospod Ivan Fon v Tominu je pristopil „Slaviji“ v podedovanjsko društvo tako, da leta 1884 konečni delež dobi pevski zbor narodne čitalnice v Tominu. Ker ta vrli domoljub plačuje po 25 for. na leto, bo znašal konečni znesek 750 do 1125 forintov. — Živio, gospod Fon! —

* („Slavija“). Kot ustanovniki so dalje pristopili tej banki: gg. dr. Janez Bleiweis, dr. J. Razlag v Ljubljani; Gustav Ipavic v Šent Jurji; Jakob Lukan, Hugo Turek, v Šent Vidu pri Zatičini.

Dunajska borsa 27. aprila.

Enotni drž. dolg v bankoveih . . .	60 fl. 60 kr.
5% metalike z obresti v maji in nov. —	—
Enotni drž. dolg v srebru . . .	69 " 90 "
1860 drž. posojilo . . .	93 " 30 "
Akcije narod. banke . . .	712 " — "
Kreditne akcije . . .	251 " — "
London . . .	123 " 50 "
Srebro . . .	120 " 70 "
Cekini . . .	5 " 85 "

Jugoslovanje!

Vzajemno zavarovalna praška banka

„SLAVIJA“

prvi vseslovenski zavod in prvi korak k uresničenju slovenske vzajemnosti zavaruje na

Štorskem, Krajskem, Koroškem in Primorskem po naslednjih oddelkih in sicer:

- I. odd. življenje na vse načine
- II. „na smrt“
- III. „ustanovlja“ podedovanjska društva.
- IV. oddelkom, to je s zavarovanjem proti požarom.

Slavija je edini zavod, kateri svojim družabnikom po pravilih odd. IV §. 5 zagotavlja naslednje zdatne dobičke:

Pripomočki za napravo gasilnih priprav, za razdeljenje gasilne priprave in društva, za popravo poslopij znesojo vsako leto gld. 1000 a. v., ki jih dobijo tiste občine, od katerih je pri banki „Slavija“ najmanj 10 hiš z najmanjšim zneskom gld. 5000 zavarovanih. Razdeljenje zgorej omenjenih pripomočkov se vrši po srečkanji, tako namreč, da se vse občine z omenjeno istino namreč gld. 5000 zapišejo na listike in vržejo v žarico, iz ktere se jih toliko vzdigne, kolikor je zneskov za pripomočke.

Zavaruje se proti požarom na podlagi natančno cenjene vrednosti; v ta namen se volijo zaupni možje namreč: stavitelji, tesarski ali tudi zidarski mojstri, in pa občinski predstojniki.

Sklicavši se na pravila, ktera se brezplačno dobijo pri banki, je še opomniti, da „Slavija“ ni družba na akcije, ampak vzajemna, ktera ves dobiček razdeli zavarovancem. Službe odbornikov in oskrbnitstva so le častne, brez deleža dohodkov. Vsak zavarovaneec kot ud sme voliti in predlagati tehtne nasvete. Iz tega se jasno razvidi, da se „Slavija“ kot vzajemna banka trudi le za občni blagor, kar tudi pričuje vsestransko priznanje po vseh slovenskih deželah.

Slovenci!

Nujni čas je, da se iztrgamo ptujim rokam, da sami skribimo s svojim materialnim imetjem.

V ta namen je prevzela banka „Slavija“ veljavno nalogo, združevati vse rode slovenske v denarstvenem obziru, in tako pospeševati materialne silo slovenske.

Ker je bila osnova take banke pri nas živa potreba, nahaja v vseh slovenskih pokrajinah na jugu in severu najzdatnišo podporo.

Slovenci, nadejamo se, da bote tudi vi dostojno zastopani v kolu družabnikov banke Slavije.

„Svoji k svojim in vsi za pravico!“

„Živela slovenska vzajemnost!“

„Živela Slovenija!“

J. U. dr. Jože Frič, dr. F. L. Chleborad, častni vodja, generalni vodja.

Adolf Nocar, častni vodja.

J. M. Šary, predsednik.

Karol Židličky, podpredsednik.

Okrajni in potujoči zastopniki s potrebnim pologom se iščejo pri glavnem zastopu za slovenske dežele v Ljubljani špitalske ulice, hiš. št. 269.

(3) Jan. Lad. Černý, 1. tajnik.

Fant iz dobre hiše s potrebnimi šolskimi znanostimi se kot praktikant sprejme v dobroglasno, največjo

juvelirsko, zlatarsko in srebrninarsko kupčijo

Avgusta Thiel-a

v gospodskih ulicah, Pajerjeva hiša v Mariboru.

Dečki, ki so zmožni slovenskega jezika, imajo prednost. (2)

(9) Stalna pomoč proti spolovni slabosti!

Originalna izdaja v 30. natisu izdane za vsacega koristne knjige:

Der persönliche Schutz

od

(osebna varnost) imenovana

Lavrentius-a.

»Fasse Muth«

Zdravniški svetovalec

v telesnih slabostih. En vezek 232 strani s 60 anatom. podobami. V zavitek zapečaten. Cena 1 tolar 10 sr.gr. = 2 f. 40 kr., dobiva se po vseh knjigozaložnicah, kakortudi pri Geroldu & Comp., Stefansplatz na Dunaji.

30 natisov! Ta visoka številka odvisno dela vsako drugo priporočanje. Vsak iztis izvirne izdaje od Lavrentiusa mora biti zapečaten s tuj ponatisnim pečatom, na kar naj se pazi!

Edina zaloga najnovejših znajdeb.

(4) Svarilo.

Po meni v kupčijo spravljena „Pasta Pompadour“, ki je kot izvrstna skokoma našla obče priznanje, nekoliko časa neke firme ponarejajo, naj torej p. n. občinstvo zve, da se edino prava izvirna obrazna pasta dobiva le pri podpisnem. Ona hitro vse odpravi spuščaje na obrazu, sajence, pege, šinje, sploh ohranjuje, olepšuje in mladi obraz. Piskerc po gl. 1.50.

Vse je mogoče. Kdo bi bil prej vrjel, da se bo znašlo, kako okoli varovati pri vtikanji niti v iglo; s prostim prav umnim orodjem se je posrečilo, da more slabo oko tudi v mraku v najtenjo iglo lahko vdeti nit, in velja ta strojček s podukom le 25 kr.

Zobje ne bolé več. Vsak zobobol izvirajoč iz reume ali prehlada se mahoma ozdravi z novimi berolin-skimi zobnimi kapljami. Poročstvo tako gotovo, da se vrne denar, ko bi kaplje ne pomagale. 1 flaçon s podukom 80 kr.

Politur-Pasta. Neprecenljiv domač pomoček, s katerim vsakdo lahko zastarelo ali oslepele pohištvo itd. prelopo politira. Škatljica s podukom za celo garnituro 80 kr.

Snažilna krogla za srebro (putz-kugel), izvrsten pomoček ponoviti in osnažiti oslepele kovinske predmete. Nepogrešljivo za zlatarje in srebrarje, po 5 kr.

Regulator za vse ure je regulirana solnčna ura s komposom, vsacemu priporočljiva, ker se po njej gotovo vsaka mehanična ura dá vrediti; fino po 25 kr.

Štupa za pranje. S to štupo si prihraniš čas, delo in denar, zlasti pa se perilo bolj varuje, kakor sicer. Funtni paket po 22 kr.

Amerikanske patentirane zavarovalne ključavnice, izvrstno delane, proti vsacemu lomastu, manje po 30, 40, 50 kr., večje po 70, 90 kr. 1 gl., velike z 2 ključama po 1 gl.; k popotnim torbam po 25, 40—50 kr.

Praktični so ostrogi za hlače, ki pri slabem vremenu hlače branijo omadeževanja, par po 10 kr.

Angleške škarje iz najboljšega jekla, različne vrste različno po 20, 25, 30, 35—45 kr., verižica 10 kr.

Prav koristne so nove mašinske olovke, brez sitnega ostrenja, tudi se špice ne lomijo: v les vdellane po 10 kr., v kost po 15 kr., s peresnim ročnikom in nožem 90 kr.; potrebna tekočina za 3 mesece 10 kr. Kos unioradigumi za svince in tinto 5 kr.

Nog ne premakati je vsacemu svetovati. S pomočjo izvrstne Metzgerjeve apreture za usnje, ki dela usnje mehko in nepremakljivo, tako da se tudi še dolgo nošeni črevlji ne premočijo, najbolje se doseže ta namen. 1 flaçon po 60 kr.

Najnovejša Ligroine-žepno netilo, najbrabljiveje te vrste, tudi za nekadivce priporočljivo; v njezni mali obliki navadne netilnice je zvezano z lampo, ki ima za 1 uro netila, da je pri čestih prilikah luč hitro pri rokah. Cena zato tako nizka, da se bolj razširijo. Po 50 kr.

Perzijsko barvilo za lase, s katerim se mahoma sivi lasje ali rujavo ali črno pobarvajo; ob enem ohranjuje naravno čvrstost. Ono je iz zelišč in vse neškodljivo. Karton s podukom 2 goldinarja.

Ceno vseh svojih stvari naznanjam brezplačno in pošljam zapisnik na dom.

Ob enem prebivalce na deželi opominjam na moj komisijski oddelek, ki je edina kupčija te vrste, kjer se najmanjše in največje, naj bo ktere kupčije koli, hitro in po ceni oskrbi, torej se priporoča obilnim naročilom.

Prva avstrij. komisijska kupčija **A. Friedmana na Dunaji**, Praterstrasse 26.

Najnovejša štupa za rjo garantirana. Z njo se odpravijo vse rjavine s platna, svile in drugih tkanin, tudi z jekla in železa.

Proti tatvini varuje angleška tinta za zaznamovanje, ktere porabljene ni več spraviti s perila in vedno ostane frišna. Priporočati jo je gotovo vsaki gospodinjji. 1 flaçon velja le 20 kr.

Obroči za kurja očesa iz angorske volne, 12 za 25 kr.

Angleški lak za usnje, kateri dela usnje mehko in ga lakira ko zrelo; mal flaçon 25, velik 45 kr.

Tekoč lim. Nepogrešljiv v vsaki hiši, ker si lahko vsak sam oskrbi v vsakem gospodarstvu pripetijoče se popravke; ta lim se drži leta in leta in se mrzel rabi. Velik flaçon po 25 kr.

Nedišeče, nepremočljive posteljne vloge, braneče proti premakanji pri otrocih, bolnikih in otročnicah; po 90 kr., gl.: 1, 20, 1.50, 1.70.

C. k. privil. saponinsk masten eter v kratkih trenutkih odpravi vsakojake madeže iz vsake obleke in tkanine brez izjeme. Ta novi izdelek v svojem učinku prekosi vse enake fabrikate, ker nobene barve ne oškoduje, se mahoma posuši in ne diši. Priporočljiv tudi za čiščenje rokavic. Flaçon s podukom 40 kr.

Univerzalna snažilna štupa (putzpulver), s katerim se dá vsaka kovina, zlato, srebro, brons, pakfon, jeklo, bakro itd. očistiti in polirati.

Štupa proti potečim se nogam odpravi sitni pot na nogah in iz njega izvirajočo smrajo; tudi obutalo konservira. Škatljica s podukom za 3 mesece dovolj po 50 kr.

Pariški universalni kit nerazrušljivo in hitro zveže ne le steklo, porcelan, kamen, morsko peno, les itd., ampak tudi različno združuje: n. pr.: les s kovino, porcelan s steklom itd., tako da je kakor en kos. Paket tega vsaki hiši potrebnega blaga le 10 kr. Tak kit tekoč prav dober, flaçon 80 kr.

Pečatne marke za pisma, ki so zaradi ročnosti, cene in gotove zaporice boljše kakor oblati ali vosek, najlpeše, z vsako firmo, grbom, imenom ali monogramom. 500 mark po gl.: 1.30, 1000 mark 1 gl. 60 kr.

Regulator-peresa popravljiva za vsako roko in vsak papir, tako da je z istim peresom mogoče najtenjše kaligrafične, pa tudi najdebelejše črte pisati. 12 peres 24 kr.

Prave angleške britve z dvema nožema po 20, 30, 40 kr.; s 3 noži po 50, 60 kr.; najtineje s 3 noži po 60, 70, 90 kr., 1 gl.; s 4 noži 80 kr., gl. 1, 1.20.

Najvišje patentirana mišnica za miši, podgane, krte in skričke. Prodaja se z garancijo velika kositarjeva posoda po 1 gld.

Najbolje zdravilo ohraniti si frišne lase in bele ali sive počrniti je orehovo olje; vsi kemični preparati so škodljivi. Učastujem se naznanjati, da imam bogato zalogo nepokvarjenega orehovega olja.